

Sångpostillan - Nittonde söndagen efter Trefaldighet

Bidrag från Bengt Pleijel
2009-09-29
Senast uppdaterad 2018-10-01

Nittonde söndagen efter Trefaldighet

Trons kraft

Låt oss be om den kraft som fullkomnas i svaghet.
Tystnad

O Gud, du som förökar de maktlösas styrka –
hjälp oss att i tro hålla fast vid Jesus Kristus,
så att vi får del i den kraft som fullkomnas i svaghet.
Genom honom, Jesus Kristus, vår Herre och Gud,
som med dig, Fader, och den helige Ande lever och råder från evighet till evighet.

Nittonde söndagen efter Trefaldighet har som tema trons kraft. I de tre texterna dyker det upp den ene efter den andre, som kan berätta om den trons kraft och styrka, som de fick erfar. Vi får möta många av fäderna från Gamla Testamentet. Vi träffar hedersmannen Noa, och Abel och Henok. Från Nya Testamentet dyker det plötsligt upp en fattig änka, som var rik. Vi ser hur hon rör sig bland fattiga bonusmiljonärer. Dessa trons människor vill hjälpa oss att sjunga sången om trons styrka med hjälp av taizésången: I min Gud har jag funnit styrka … (Psalm 778). Vi avbryter predikan då och då med att sjunga den. Låt den sedan sjunga i dig under veckan, som kommer och upptäck då, hur rikt livet blir då du får leva av trons kraft.

Första årgångens läsningar: 1 Mos 6:13-22, Hebr 11:1-7, Markus 12:41-44, Psalt. 73:23-26.

Vill du höra Bengt Pleijel predika, Annika Pleijel läsa text och Bodil Landgren sjunga? Klicka här!

1. Läs 1 Moseboken 6:13-22 om hedersmannen Noa.

Gud sade till Noa: "Jag har bestämt att jag skall göra slut på alla människor, ty de har fyllt jorden med våld. Jag skall förgöra både dem och jorden. Bygg dig en ark av goferträ och inred den med olika rum. Bestryk den både invändigt och utvändigt med jordbeck. Så skall du göra arken: den skall vara 150 meter lång, 25 meter bred och 15 meter hög, och du skall göra ett tak på den med en halv meters resning. Ingången till arken skall du göra på ena sidan, och du skall bygga den i tre våningar.

Jag skall nu låta floden översvämma jorden och förgöra alla levande varelser under himlen. Allting på jorden skall gå under. Men med dig vill jag upprätta ett förbund. Du skall gå in i arken tillsammans med dina söner, din hustru och dina sonhustrur, och av allt som lever, av alla varelser, skall du föra in i arken ett par, hane och hona, av varje art, så att de kan överleva tillsammans med dig. Av de olika arterna av fåglar, fyrfotadjur och markens kräldjur skall ett par av varje komma till dig, så att de kan överleva. Du skall lägga upp förråd av all slags föda, så att ni har att äta, du själv och alla de andra." Noa gjorde i allt så som Gud hade befallt honom att göra.

Vår text börjar med ett mörkt ord. Den talar om våld.

Vad har hänt? När Gud skapat världen, ser han att allt var mycket gott. Men i Noaberättelsen ser han något helt annat.

I vers 11 står det: Inför Guds ögon blev jorden alltmer fördärvad och full av våld.

I vers 13 står det: De har fyllt jorden med våld.

Och så berättar Gud för en människa, för Noa, vad han tänker göra: Jag vill göra slut på allt och alla. Syndafloden skall komma. Hela rasket skall rivs.

Varför läser vi om sådana hemskheter?

Gud vill berätta för oss, som lever nu, att det är också vår värld, som det berättas om här. Vi läser våra tidningar. Vi får rapport om som är aktuellt. Våld, krig, fiffel, elakheter, barn som gråter, slagsmål, bråk …

Vår värld som den är nu, beskrivs på bibelns första blad.
Den värld, som Gud är tvungen att förstöra, har redan förstört sig själv.

Men också detta: Efter varje katastrof, kris finns ny väg han öppnar för oss.

Men varför låter Gud detta onda ha sin gång?
Det står i vers 7 att Gud ångrar att han skapat människorna.
Ett djärvt uttryck!

Det är som om Gamla Testamentets människor själva studsar inför detta uttryck. Gud är inte en människa, så att han skulle kunna ångra sig, säger Samuel till Saul (1 Sam 15:29, jfr v 11).

Men när Bibeln ändå använder detta uttryck om Gud, vill den lära oss något mycket väsentligt om Gud. Gud är inte en abstrakt idé. Inte en kall princip. Inte en kylig jurist, som en smula likgiltigt dömer världen till undergång. Gud är en person, som lever och engagerar sig i mänsklig problematik. Gud är full av vilja, full av känsla. Gud lider och Gud gråter. Gud blev bedrövad i sitt hjärta (1 Mos 6:6, Bibel 1917).

Gud lider med sin skapade värld. Men han kan inte acceptera ondskan, som förstör hans värld. Han måste få bort ondskan genom att förstöra ondskan och allt som är smittat av den.

Men han väntar i det längsta med detta.

Skulle jag finna någon glädje i den ogudaktiges död, säger Herren, Herren. Nej, jag vill att han vänder om och får leva (Hes. 18:23, Fb).

Föraktar du hans stora godhet, mildhet och tålmod och förstår inte att det är hans godhet som för dig till omvändelse? (Rom 2:4 Fb).

Gud är inte diktatorn, som tvingar människor att leva i hans kärlek.
Men han hjälper människan att vandra den väg hon vill gå.
Vill hon gå med Gud, sänder han Anden som Hjälparen.
Vill hon inte det, låter han det onda ha sin gång. Syndafloden störtar fram …

Men det finns alltid en väg ut ur det onda. Fäders och mödrars missgärningar kan drabba barn och efterkommande intill tredje och fjärde led. Det rör sig om ca 100 personer. Men om någon vänder om visar han godhet mot tusenden … (2 Mos 20:5-6). Tusenden är mer än 999+1.

Människors synd drog till sig syndafloden på Noas tid.
Men Noa fick bygga en ark. Han och hans familj räddades.

Redan satt yxan i livsträdets rot,
men räddningen sändes oss ovanifrån, Guds enfödde Son.

I tjänargestalt kom Ordet till oss och försonade allt.
Steg ned i vår skuld och vårt lidandes djup
och älskade världen tillbaka till Gud. (Psalm 62:1-2).

Petrus berättar en hemlighet för oss. Jesus steg ned i dödsriket. Han gjorde där ett fängelsebesök. Han förkunnade evangelium i fångarna där, står det. Det var för dem som en gång var olydiga när Gud tåligt väntade under Noas dagar, medan arken byggdes den blev några få, åtta personer, frälsta genom vatten. Efter denna förebild frälser dopet också er … (1 Petrus 3:19-21 Fb).

Nu kan vi med Noa och hans familj och med några gamla fängelsekunder från dödsriket få sjunga sången om, vad vi hittar i Gud, när vi vänder om till honom: I min Gud har jag funnit styrka, i min Herre har jag allt.
Han har öppnat för mig en väg och bytt min ängslan i jubelsång,
och bytt min ängslan i jubelsång.
(psalm 778).

2. Läs Hebreerbrevet 11:1-7 om urfädernas tro.

Tron är grunden för det vi hoppas på; den ger oss visshet om det vi inte kan se. För sin tro fick fäderna Guds vittnesbörd. I tro förstår vi att världen har formats genom ett ord från Gud och att det vi ser inte har blivit till ur något synligt.

I tro bar Abel fram ett bättre offer åt Gud än Kain och fick vittnesbördet att han var rättfärdig - Gud vittnade själv om hans offer - och tack vare tron talar han ännu, fast han blev dräpt. I tro togs Henok härifrån så att han inte behövde se döden. Man fann honom inte mer, ty Gud hade tagit honom härifrån. Dessförinnan fick han vittnesbördet att han hade funnit nåd hos Gud. Utan tro kan ingen finna nåd hos honom. Ty den som vill nalkas Gud måste tro att han finns och att han lönar dem som söker honom. I tro byggde Noa, uppfylld av helig fruktan, en ark för att rädda de sina, sedan han hade fått en uppenbarelse om det som ännu inte kunde ses.

Hebreerbrevet 11 berättar om trons hjältar. Flera nämns vid namn. Många gömmer sig i mängden. Vi får inte veta, vad de heter. Bara Gud känner dem. Här är människor som kunde sjunga i min Gud har jag funnit styrka. Ty att tro är att koppla på den himmelska verkligheten. Ordagrant står det i vers 1: Tron är verkligheten i det man hoppas. Den är beviset för något man inte ser. Man möter honom som Paulus kallar för Verkligheten: Verkligheten själv är Kristus. Kopplar vi bort Kristus hamnar vi i en skuggvärld. (Kol 2:17, Fb). Vi hamnar i synd. Synd ‐ ty de tro inte på mig, säger Jesus (Joh 16:9). Att tro är att ta Jesus i handen och vandra med honom och koppla på den himmelska kraftledningen. Då kan vi sjunga: i min Gud har jag funnit styrka.

I de sju första verserna av Hebreerbrevet 11 möter vi urfäderna: Abel, Henok och Noa. Abel var andre son till Adam och Eva. Hans äldre broder var Kain.

Kain var den förstfödde, Evas älsklingsson. Eva fostrar honom redan från början att bli en man, att bli stor, duktig, fylld av den förstföddes värdighet. Han blev redan från början inriktade på makt, styrka, storhet.

Hans broder Abel fick stå i skuggan av storebror. Hans namn betyder vindpust, intighet, fåfänglighet. Han får redan från början känna sin betydelselöshet.

Bröderna fick var sitt yrke, hederliga yrken. Kain blev åkerman och Abel fåraherde. De hade samma föräldrar, samma arvs massa. Men ändå var de varandra så olika. Vår text idag från hebreerbrevet (11:4) låter oss upptäcka skillnaden mellan dem. Den ligger i deras tro. I tro bar Abel fram ett bättre offer åt Gud än Kain och fick han det vittnesbördet att han var rättfärdig …

Gud såg till Abel och hans offergåva, men till Kain och hans offergåva såg han inte (1 Mos 4:4-5). Vad var det för fel på Kain? Vi får inte veta det. Bara Gud vet. Varför tog han emot Abels offer? Förmodligen kommer Abel i ödmjukhet. Det som ingenting var det utvalde Gud (1 Kor 1:28). Abel ‐ han som hade namnet ”intighet” hade ingenting att skryta med. Han öppnade sig för Gud och det fanns plats för Guds kärlek i hans tomhet.

Där avund och rivalitet och jämförelse finns, där härskar dödens krafter. Kain dödar sin bror. Den förste som dör i Bibeln blev mö. Men även om Kain dödar sin bror blir han inte av med honom. Hans blod ropar (1 Mos 4:10). Genom tron talar han ännu fastän han blev dräpt (Hebr 11:4). Om vi är stilla kan vi höra hur Abel sjunger: I min Gud har jag funnit styrka …

Hebreerbrevet 11 berättar om många som fick lida och dö för sin tro. Detta underliga motstånd mot trons människor fortsätter idag mer än någonsin.

En missionär kom tillbaka från det land han verkat i. En förföljelse hade brutit ut. Flera av hans medarbetare hade dödats. Men han själv kom undan. Varför fick han leva och de andra dö? Han svarade själv så här: Ibland räddar oss Herren ur döden. Ibland han det genom döden.

I vår text från Hebreerbrevet 11 träffar vi också Henok (Hanok) . Om Henok berättas det i 1 Moseboken 5:22 att han vandrade med Gud i 300 år. Vilket föredöme för oss i uthållighet!

En dag då han som vanligt går ut för att vandra med Herren går han ut. Men sedan ser man honom inte mer. Herren tar honom bort från jorden och hem till sig. Kanske Gud sade till honom: ”Nu är det närmare hem till mig än till dig. Låt oss nu gå hem till mig”. Gud tog honom hem till sig. I tro togs Henok härifrån så att han inte behövde se döden. Man fann honom inte mer, ty Gud hade tagit honom härifrån. Dessförinnan fick han vittnesbördet att han funnit nåd hos Gud. Utan tro kan ingen finna nåd hos honom. Ty den som vill nalkas Gud måste tro att han finns till och att han lönar dem som söker honom (Hebr 11:5-6).

Henok, denne fromme gamle man, fick många erfarenheter av hur han fann styrka i Gud.

I Hebreerbrevet dyker också Noa upp igen. I tro byggde Noa, uppfylld av helig fruktan, en ark för att rädda de sina, sedan han fått en uppenbarelse om det som ännu inte kunde ses. Så står det i vers 7 och där slutar episteltexten. Man tar inte med den kärva åttonde versen: Därmed blev han till en dom över världen och fick själv del i den rättfärdighet som kommer av tro. Var hammarslag som Noa slår på sin ark är en domsförkunnelse över lättsinnet och gudlösheten i hans omgivning.

Världen vill inte förstå.

Och den vill inte vända om.

Och den vill inte tro.

Och detta är domen att när ljuset hade kommit i världen

då älskade människorna mörkret mer än ljuset,

eftersom deras gärningar var onda (Joh 3:19).

Men nu kommer Abel, Henok och Noa och sjunger för oss en annan sång, där de berättar om en väg ut ur mörkret och in i trons glädje, jubel och förtröstan. Låt oss sjunga med dem: I min Gud har jag funnit styrka, i min Herre har jag allt.

Han har öppnat för mig en väg och bytt min ängslan i jubelsång,
och bytt min ängslan i jubelsång.
(psalm 778).

3. Läs Markus 12:41- 44 om en rik kvinna bland fattiga bonusmiljonärer.

Jesus satte sig mitt för tempelkistan och såg hur folk lade ner pengar i den. Många rika gav mycket. Så kom där en fattig änka och lade ner två kopparslantor, alltså några ören. Då kallade han till sig sina lärjungar och sade: "Sannerligen, den där fattiga änkan har lagt mer i tempelkistan än alla de andra. De gav alla av sitt överflöd, men hon gav i sin fattigdom allt hon ägde, allt hon hade att leva på."

Jesus befinner sig nu någonstans på tempelområdet i Jerusalem. Själva templet var Guds boning och dit in får bara präster gå. Men runtomkring tempelbyggnaden finns förgårdar. Jesus befinner sig nu på kvinnornas förgård. Där ser man de tretton offerkistorna. De hade trumpet- eller trattliknande öppningar. De töms tre gånger på året vid de stora högtiderna. På varje kista sängivet vad dess innehåll skulle användas till.

Jesus kommer nu dit. Han sätter sig ned. Han iakttar människorna som kommer dit för att offra. Att han lätt kan lägga märke till hur mycket de ger kan bero på att den som ger, lämnar gåvan till någon av prästerna som sedan lägger gåvan i den offerkista till vilket ändamål man vill offra. (Kanske en bra idé för att öka kollekten).

Jesus ser att många rika kommer dit och de rika lägger ned mycket. I bergspredikan säger Jesus, att man inte ska låta stöta i basun för sig, när man ger en gåva för att bli sedd av människor och prisad av dem. Vi kan le en smula åt andra när de gör så. Till vad självupptagna människor kan vara. Eller kan vi känna igen oss? Känna igen vårt eget stora, stackars, lilla, duktiga, ömtåliga jag. Hycklarna då, är nog rätt lika hycklarna nu. Det dåliga självförtroende kan ofta driva oss att ställa oss i centrum, vilja bli uppmärksammade för våra duktigheter.

Men nu är Jesus själv mitt ibland oss. Han som har dött och uppstått är själv närvarande i det ord som förkunnas. Han som älskade oss intill döden på ett kors vill låta oss förstå hur älskade vi är. Det är först när vi är älskade som vi kan våga se vår synd. Vi själva ofta fast i det att vilja synas. Det är också för de synderna som Jesus dött. Han vill att vi kommer till honom med dem. Då finns det plats inuti oss för honom själv. In i vårt innersta vill han komma som eld i vårt blod.

Då upptäcker vi var vår verkliga rikedom finns. Den finns i Jesus. Det bästa som kan hända oss är inte att bli berömda och få stå i centrum. Det bästa som kan hända oss är Jesus. Att få leva med honom, som kan hjälpa oss med den människa som allra besvärligast på jorden: Jag själv. Till eftertanke: Tänk vad människor omkring oss mår bra, om Jesus får hjälpa oss med oss själva.

Många rika gav mycket, står det. Dom hade vi uppmärksammat. Om Peter Wallenberg kommit hade vi vänt oss om. "Det blir nog bra kollekt idag, om han gör som änkan i texten". Om Carola kommit hade vi också vänt oss om, hon är ju rätt söt att se på. Och bra sång blir det nog idag. Men så kom där en fattig änka och la ner två kopparslantor, alltså några ören, står det i texten. Så pengar äger ingen av oss idag.

Men Jesus ser henne. Och ser vad hon gör och ser vad hon ger. Nu kallar han till sig sina lärjungar. Han har tydligen något viktigt att säga dem. Den här kvinnan gav ett verkligt offer. Hon gav allt hon ägde, hela sitt liv, står det i grundtexten. D.v.s. allt hon behövde för sitt livsuppehälle. Till Guds ära gav hon sin gåva. Hon måste ha lärt sig att förtrösta på den Gud, som sörjer för människorna.

Det är kanske så att den verkliga rikedom ligger och väntar på oss alla. Vi lär oss den först när vi lär oss att överlåta våra liv åt Herren. När vi drar in Herren i vår ekonomi, talar med honom om våra prylar och våra saker och våra bankböcker och aktier ... och lägger allt i hans händer och tar emot från hans händer, vad vi behöver. Det är många, som kan berätta om att de fick ordning på sin ekonomi, först när de lärde sig att ge tione ...

Det berättas om ett barnbarn som var ut och gick med sin farfar och tittade på julsmyg. Man såg på alla saker och ting, som man borde köpa. Men barnbarnet sa till sin farfar: Farfar, tänk vad mycket det är som man inte behöver.

Jag tror att vi behöver lära oss att leva nära Jesus. Det är hos honom vi hittar denna befriande förtröstan. Pengar och saker gör oss ofta hårda. Nästorna omkring oss mår inte bra. Jesu sinne gör oss mjuka, ödmjuka. Han vill vara vår sköld mot allt det onda som vill störta sig över oss, lusten att äga och ha. Vi ber att vi ska få komma så nära Jesus att han får prägla våra liv, så att vi bli som honom.

Till eftertanke: Gud vill förändra människor omkring oss. Men han gör det genom att först förändra oss.

Vi har läst den här texten om hur Jesus var i helgedomen och såg många rika som la mycket i kollekt och hur den fattiga änkan la ner ett par kopparslantor. Om vi nu frågar oss själva så här: Var finns vi i texten? så svarar vi nog: Det är vi som är de rika. Vi lever i överflöd och vi håller hårt omkring vårt eget. När vi ger, ger vi bara av vårt överflöd.

Men nu tror jag att Jesus har givit oss den här texten och målat den här bilden av den fattiga änkan för oss, för att vi ska få måla

trosbild av oss själva. Vi ska få se hur vi blir, när Jesus får ta hand om oss och förlösa oss och befria oss från alla felaktiga förankringar i våra liv.

Den här kvinnan var änka. Hon levde inte genom sin man. Det är ofta som vi lever genom andra människor. Makar lever genom varandra, föräldrar äger sina barn. När någon av dem dör eller går ifrån en, så ramlar hela ens värld.

Men för att vi skall vara fria har Kristus frigjort oss. Jesus vill göra oss fria från människor så att vi bara är bundna vid honom. Än vi bundna vid Jesus får vi se på människor omkring oss tillsammans med honom och älska dem med en mycket varmare och rikare kärlek än tidigare.

Den här kvinnan hade inga pengar, inga titlar, inga förankringar i sitt liv. Vi kan när Jesus får föra oss fram i stillhet börja be honom, att få se våra felaktiga bindningar till andra människor och till saker. Vi får lyfta upp dem i ljuset inför Herren. Hans ljus bränner av de där trådarna och bindningar och gör oss fria. Då finns det sedan plats i våra liv för den kärlek som alltmer tilltager, allt tror, hoppas och fördrager. I min Gud har jag funnit styrka, i min Herre har jag allt.

an har öppnat för mig en väg och bytt min ängslan i jubelsång,
och bytt min ängslan i jubelsång.

(psalm 778).

Du ordbrukare!

När du i denna predikan fått träffa Noa, Abel, Hanok, en fattig änka som var rik, fortsätt att samtala med dem. Fråga dem: Hur kunde ni med en sådan glädje sjunga: I min Gud har jag funnit styrka, i min Herre har jag allt. Han har öppnat för mig en väg och bytt min ängslan i jubelsång, och bytt min ängslan i jubelsång?

I bibelskolans skattkammare hittar du Skafferiet.

Leta rätt på att göra onödor.

Där hittar du många andra som också kan berätta om att de kunde sjunga:

I min Gud har jag funnit styrka.

Samtala med dem om, hur de hittat denna styrka.